

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТИЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 38 (974) | Субота, 27 вересня 1986 року | Ціна 2 коп.

АКТИВНІШЕ ВЕСТИ ПЕРЕБУДОВУ

У відповідальній період проходить нинішня звітно-виборна кампанія у профспілках — у період втілення в життя рішення ХХVII з'їзду КПРС. У країні широко розгорнута робота по рішучому оновленню всіх сторін нашого життя. Як підкреслювалось на червневому (1986 р.) Пленумі ЦК КПРС, після ХХVII з'їзду партії наше суспільство пришло в рух у всіх сферах — політичній, економічній, духовній. Суспільний розвиток одержав додатковий імпульс, що значно вплинуло на рівень свідомості трудівників, їх трудової і політичної активності.

У відповідь на Звернення ЦК КПРС до трудящих Радянського Союзу з закликом розгорнути всенародне соціалістичне змагання чимало трудових колективів, передовиків і новаторів виробництва розгорнули боротьбу за успішне виконання планів XII п'ятирічки, гідно зустрі 70-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Так, серед підприємств та об'єднань Українського товариства глухих ініціаторами стали трудівники Полтавського УВП-2, які виступили зі зверненням — «План двох років п'ятирічки — до 70-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції». Цю патріотичну ініціативу підхопили багато трудових колективів, що сприяло значному прикосновенню у роботі Товариства.

І такі приклади не поодинокі. Тому профспілковим комітетам потрібно повсюди на місцях виявляти постійну увагу до починань і пропозицій трудівників з метою їх розповсюдження. Це даст змогу активніше впливати на оновлення роботи, її перебудову.

Нині у профспілкових ор-

ганізаціях галузі тривають звітно-виборні збори. Вони проходять в атмосфері небайдужості, пошуку вилівових форм роботи, критично-го ставлення до недоліків, принциповості в обговоренні на兹рілих питань.

Нешодавно відбулася пленум Республіканського комітету профспілок. На цьому прийняті рішення про вести 15 листопада нинішнього року звітно-виборну конференцію.

Як відомо 24 лютого 1987 року відкрнеться черговий ХVIII з'їзд професійних спілок СРСР. Він намітить нові шляхи роботи найбільш масової організації трудящих. Але вже тепер ми повинні ставити перед собою питання так, щоб і надалі піднімати трудову активність мас, зміцнювати організованість, порядок і відповідальність кожного за доручену справу на всіх робочих місцях.

Досягти цього можна за рахунок підвищення компетентності профспілкою і х кадрів, їх добір і навчання. Адже ні для кого не є таємницею, що там, де профспілкові комітети очолюють ініціативні, грамотні, активні, ділові кадри — справи колективу йдуть непогано. Про це свідчить робота багатьох підприємств Товариства, таких як Чернівецьке (голова профкому М. Привалов), Житомирське УВП (Н. Лисневська), Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт» (І. Марчевський) та інших.

Одним з найбільш важливих питань в умовах пе ребудови роботи у профспілкових організаціях галузі нині є питання підвищення добробуту трудівників відповідно до складу кожного у спільній доробок колективу. Тут важлива роль відводиться Закону СРСР про

трудові колективи. Під час прийняття постанові вказано на необхідність посилення контролю за створенням нормальних умов праці, забезпеченням всім необхідним при виконанні намічених заходів, усунені недоліків. Це в інтересах трудівників і завдання профспілкових органів не упускати з поля зору.

У ході підготовки до IX галузевої звітно-виборної конференції слід також зусилля профкомів підприємств та об'єднань спрямувати на посилення виховної роботи, зміцнення трудової дисципліни, викорінення пияцтва і нетрудових доходів. Тут необхідно більш відповідально, з повним навантаженням використовувати та культизаклади, спортивні споруди і майданчики.

Звичайно, якщо говорити про перебудову нашої роботи, то не можна обйтися питанням стилю і методів. Адже результати діяльності профспілкових організацій багато в чому залежать від активності, від ставлення до виявлення і усунення недоліків у роботі, таких як папероторочість, засідальство, заорганізованість. Тільки за такої умови можна досягти змін на краще.

Для профспілкових організацій були і залишились корінними питання роботи, що відповідають інтересам трудівників. Це поліпшення умов і охорони праці, профілактика і зниження захворювань на підприємствах і в об'єднаннях, створення належного побуту на підприємствах, розширення виробництва, поліпшення асортименту і підвищення якості товарів народного споживання. Щоб їх успішно вирішувати, потрібно більш активно вести перебудову, підвищити відповідальність кожного за доручену справу, суворіше вести контроль.

Все це у кінцевому підсумку і даст змогу внести вагомий вклад у виконання рішень ХХVII з'їзду КПРС, червневого (1986 р.) Пленуму ЦК партії, гідно зустрі XVIII з'їзду профспілок СРСР.

В. ТЮШИНА,
секретар Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств.

З гарним настроем працює у нинішньому році трудівниця компактної групи Ізюмського оптико-механічного заводу, що на Харківщині, Любов Порфиріївна Деркач. Цінуючи кожну робочу хвилину, робітниця постійно домагається перевиконання змінних завдань на 110—115 процентів при відмінній якості продукції.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

Завтра — Міжнародний день глухих
RІВНІ СЕРЕД РІВНИХ

За рішенням Всесвітньої слабочуючих дітей. Федерації глухих щорічно, в останній неділі вересня, в усіх країнах світу відзначають Міжнародний день для сімей нечуєчих.

Міжрайвідділ УТОГ області постійно надають нечуєчим міста і села необхідну допомогу.

Старше покоління добре пам'ятає яким важким було життя глухих на Закарпатті до визволення нашого краю, як поневірілись нечуєчі люди, блукаючи від села до села в пошуках якої-небудь роботи, просили милостиню. Великим щастям було для глухих людей, коли хтось з багатіїв наймав їх випасати худобу, надаючи притулок у хліві біля тварин. Про іншу роботу і мови не було, а вже про сімейне щастя марно було і мріяти.

Тільки при Радянській владі у 1946 році на Закарпатті було створено обласну організацію УТОГ, яка об'єднала всіх нечуєчих міста і села.

Тепер в області на обліку 2375 членів нашого Товариства. Для них в Ужгороді збудовано два учбово-виробничі підприємства, хороший будинок культури з бібліотекою, спортивним залом. В культзакладі працюють спортивні секції: драматичний, хореографічний, естрадний, пантомічний і кінофотогуртки. Діють тут і п'ять клубів за інтересами: «Подружка», інтернаціональної дружби «Глобус», «Ветеран», клуб вихідного дня та «Мистецтво».

Діти нашої області навчаються у двох спецшколах: в Ужгородській для глухих та Хустській для

В Ужгороді по вулиці Радянській збудовано 70-квартирний житловий будинок для сімей нечуєчих.

Міжрайвідділ УТОГ області постійно надають нечуєчим міста і села необхідну допомогу.

Понад 10 років працює головою Велико-Березнянського МРВ Ірина Балушак. Як мати турбується вона про нечуєчих людей, про їхній побут і працевлаштування, про пенсійне забезпечення та медичне обслуговування. Чи то з радощами, чи то з горем до неї ідуть члени нашого Товариства, тому що переконані — завжди і порадить, і допоможе голова МРВ. Не залишить у біді нікого.

Гордістю нашого Товариства є й такі його члени як майстер Ужгородського УВП-1 Василь Бумбак, електромонтер «Турбогазу» Володимир Стильник, таврінник колгоспу ім. 31-ї річниці Жовтня с. Дубриничі Федір Пеняк та багато інших.

Тільки завдячуєчи Радянській владі, нашому Товариству, нечуєчі люди стали рівними серед рівних. Вони з кожним днем примижують свій внесок у всенародну боротьбу за втілення в життя завдань і планів, на кресленях нашою партією, разом з усім радянським народом ідуть до прекрасного майбутнього.

М. СОЛЯНИК,
бібліотекар Ужгородського будинку культури УТОГ.

Закарпатська область.

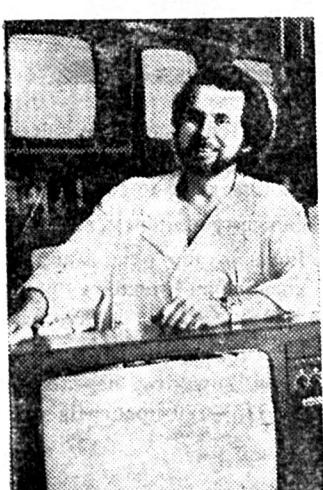
Нові горизонти „Електрона“

Львівське виробниче об'єднання «Електрон» — одне з найбільших у країні по випуску кольорових телевізорів. Його продукція завоювала добру славу і в нас, і за рубежом. Багато треба зробити колективу підприємства в розв'язанні завдань соціально-економічної програми: в нинішній п'ятирічці майже в півтора раза збільшиться випуск продукції, почнеться виробництво приймачів четвертого покоління.

Без перебудови організації та виховної роботи, використання всіх наявних резервів поставленої мети не досягти. Саме ці питання стали ключовими в роботі парткуму підприємства. Ключ до успіху комуністів «Електрона» бачать у виробництві кількість наявних резервів, а удосконаленні бригадного підряду в цеху, зниженні собівартості, підвищені кваліфікації кадрів, вивчені і поширені передові досвід.

На знімках: вгорі — члени ради бригади монтажної дільниці (зліва направо) Любов Кінаш, Марія Калапач, Лариса Вельможенко, Марія Малищенко-Ганна Чепель, Ярослава Леськів і Марія Баран; внизу — активний раціоналізатор, регулювальник апаратури В. А. Бойко.

(Фотохроніка РАТАУ)

Партійне життя: технічний прогрес МИРА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Щоразу, коли на партійних зборах мова заходила про прискорення у роботі трудівників цеху № 1 Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», висловлювалась така думка: «агомих злобутків у праці не досягти без впровадження у виробництво автоматизованої гальванічної лінії». Адже обладнання, на якому після праці працюють трудівники цеху, застаріло і морально, і технічно. А це негативно позначається на якості продукції. Тому комуністи партії на звітно-виборних зборах, які відбулися після постанови: суворше вимагати від службових осіб виконання нормативних заходів з науково-технічного

прогресу, підвищення якості продукції, поліпшення умов праці.

За звітний період партійна група, яку очолювала Віра Дмитрівна Коваль, спрямовувала свої зусилля на підвищення результатів трудового прискорення, гласності у роботі цеху. Перш за все це стосується соціалістичного змагання: своєчасне висвітлення стану трудового суперництва, якості продукції давало можливість порівнювати результати роботи кожного працюючого, орієнтуватися на кращих, підтятгуватися тим, хто відставав.

То й цілком закономірно стало те, що у цьому періоді колектив цеху 5 разів посідав класні місця у внут-

різводському соцзмаганні, а якість продукції сягнула 99,4 процента. Це стало можливим завдяки тому, що у цеху не було порушень дисципліни, технології виготовлення продукції, виробничих правил.

Особливо слід відзначити Леоніда Борисовича — він очолює цехову профспілкову організацію, є членом партбюро підприємства і відомий встигає.

Опіннюючи роботу партійної групи, задовільно оціникою, члени КПРС відзначили, що у перебудові роботи партійного осередку і надали найважливішим є міра відповідальності кожного комуніста за доручену справу, за виконання поставлених завдань. Партійні групи цеху комуністи обрали А. М. Діденка.

Н. НОВИЦЬКА,
секретар партійної организації Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

Профспілкове життя: звіти і вибори

СВІТЛО І ТІНЬ В РОБОТІ ПРОФКОМУ

На звітно-виборній конференції комітет профспілки Вінницького УВП звітував за два роки, і слід сказати, що роки були змістовними. Цей період відзначився завершенням будівництва нової трикотажної фабрики, і перехідним Червоним пропортом ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки, вручений виннічанам за перемогу в соціалістичному змаганні серед підприємств УТОГ в одинадцятій п'ятирічці, величним успіхами у трудовому суперництві з промисловими підприємствами Староміського району м. Вінниці.

На підприємстві проведено велику роботу і мова не тільки про виробництво. Адже треба було переконати колектив, повести його за собою, націлити на майбутнє. Комітет профспілки спільно з партійною організацією багато уваги приділяв організації змагання на честь ХХVII з'їзду КПРС і XII з'їзду УТОГ. На дільнинях працювали агітатори, хід змагання обговорювався на засіданнях комітету, підсумки трудового суперництва підбивалися в умовах широкої гласності і це сприяло піднесенію робочого настрою колективу.

Однак, в роботі підприєм-

ства, а, значить, і профспілкового комітету були і негативні сторони. Це в першу чергу те, що колектив не повністю виявився готовим до вимог часу. До якості виробів нині інтерес особливий, а випадки випуску продукції неналежної якості на підприємстві були. Недостатньо проводилася і робота по розширенню асортименту виробів, на підприємстві є невстановлене обладнання, що, як мовиться, не працює, а з'їдає, тягне на зад показники колективу.

Ці недоробки, названі в доповіді і виступах членів профспілки, і, звичайно, комітет береться за їх усунення. Але є і інші, що цікавили працівників і про що мало було сказано в звіті: олівічне питання про житло. Задав його на конференції бригадир фарбувальної дільниці М. Бондаренко, сім'я якого гостро потребує житла. Крім цього чекали відповіді на це питання ї інші, зокрема одинокі жінки-ветерани УВП, які все життя віддали підприємству і все життя мешкають у гуртожитку. Питання було також змісту: підприємству виділено кошти на будівництво 60 квартир і поруч на ву-

лиці Ворошилова споруджуються дім — чи їх цей дім?

І хоча на закінчення звітно-виборної конференції директор підприємства Г. П. Громова відповіла на це питання, у людей залишилося невдовolenня. Це й зрозуміло, на ХХVII з'їзді КПРС досить чітко було сказано про необхідність гласності в будь-якій справі, що стосується колективу. Цю лінію з'їзду визначив як основну, а якщо вже робітникам доводиться задавати такі питання — виходить, що ми нерідко говоримо про прискорення, гласність, перетворення в життя лінії партії, а як до діла — верх беруть старі звички, — так спокійніше.

Відзначили робітники і незадовільну роботу ідальні, де інколи подаються несмачні страви, асортимент їх бідний, не прибрають столові. Конференція, в роботі якої взяли участь представники району партії, облпрофради, прийняла відповідну постанову і обрали новий склад профспілкового комітету, ревізійної комісії. Головою профкому знову обрано ветерана УВП Н. Е. Софієва.

М. ПАВЛЕНКО.

м. Вінниця.

ТРУДЯТЬСЯ НА СОВІСТЬ

Друкарські машини «Ятрань», виробництва Кіровоградського заводу «Друкмаш», розходяться по всій країні.

У їх виготовленні є частка праці і членів УТОГ, яких на підприємстві більше півсотні чоловік. Під ударному трудяться вони у різних цехах та на дільнинях слюсарями-складальними, наждачниками, обпалювальниками та на інших роботах.

І. СЕМЕНІВ.

У компактній групі, яку обслуговує інструктор-перекладач Галина Семенівна Кунценко, а первинну організацію УТОГ очолює Олена Миколаївна Буянова, — сім чоловік ударників комуністичної праці. Серед них — В. С. Скакун, Г. І. Гуцало, Г. І. Гайворонська, В. А. Бірюков та інші. Біля десятка чоловік прагнуть вибороти не почесне звання.

І. СЕМЕНІВ.

Не проходить повз увагу, і це особливо треба підкреслити, матеріал «Материнська ініціатива». Це — тепла розповідь про одну з кращих трудівниць УВП Л. Я. Волянік. Дізнаємося, що вона і щаслива матір: виховала двох дітей — дочку Валентину і сина Сашку. І тут же — фотографія цієї

матері.

Огляд стінної преси

ВИСОКА ТРИБУНА КОЛЕКТИВУ

Невдовзі виповниться 35 років з того часу, як випущено перший номер стінної газети «Швейник» — орган партійної, профспілкової організації, адміністрації та бюро першої організації УТОГ Білоцерківського, що на Київщині, учебово-виробничого підприємства.

Не менш цікавим є і № 7 стінгазети. Випущено його 1 вересня до всесвітнього Дня Миру та Дня знань.

Розповідається у матеріалах цього номера про боротьбу нашої партії, народу за мир, за братання з усіма людьми планети. Повідомляється про внесок трудівників Білоцерківського УВП у справу зміщення миру на землі. Близько 2-х тисяч карбованців зібрано тут і передано у Фонд миру. А до Дня знань замітка носить менш конкретний характер.

Цікавим є також матеріал про відпочинок відходів по гриби.

Як позитивне у роботі редколегії варто відзначити також повідомлення дати виходу наступного номера.

Веселим і дотепним, як і належить, вийшов і Новорічний номер стінівки. Гарний, продуманий малюнок, належне оформлення всіх матеріалів.

А ось № 2 газети, підготовленої до 23 лютого 1986 року. Є тут передова, де розповідається про славу наших Збройних Сил, які стоять на варті миру. Привертає увагу і матеріал «Армійський гард». Це — розповідь про молодого робітника УВП Миколу Прокопченка, який щойно поміняв гімнастерку на робітницьку спецівку. Тут же вміщено його фотопортрет. Автор матеріалу — І. Кузьміна, контролер ВТК.

Все не позитивне характерне для переважної більшості номерів стінгазети.

Однак, редколегії «Швейника» є ще над чим працювати, щоб зробити газету по-справжньому бойовою, дієвою зброєю у боротьбі за виконання важливих завдань, що стоять перед колективом УВП сьогодні.

Наприклад, матеріали передових статей варто робити конкретнішими, насичувати їх фактами, близькими трудівникам підприємства.

Ще мало також з'являється критичних матеріалів. А проблема на УВП, як знаємо, є вистачає.

У цілому редколегія стінгазет зі своїми завданнями справляється успішно. «Швейник» — саме та трибуна, на яку може піднятися кожен трудівник підприємства, який бажає висловити свою пропозицію і сумніви, критику, поділитися думками, повинами, радістю.

А. ДВІРКОВИЙ.

ма зниження ядерних озброєнь викладена в Заяві товарища М. С. Горбачова від 15 січня 1986 р., у документах ХХVII з'їзду партії і червневого (1986 р.) Пленуму ЦК КПРС. Шляхи розвязання проблем, які постали перед нашим континентом, пропонуються і в спільній ініціативі наради Політичного консультивативного комітету держав-учасниць Варшавського Договору щодо широкомасштабного скорочення в Європі збройних сил звичайних зброень — від Атлантики до Уралу.

Країни соціалістичної співдружності разом з Радянським Союзом активно виступають за оздоровлення обстановки в Європі. Вони

МІФ ДЛЯ ОБИВАТЕЛІВ

«Одним з основних напрямів своєї міжнародної діяльності КПРС вважає європейський. Історичний шанс Європи, її майбутнє — в мирному співробітництві держав континенту. І важливо, зберігаючи уже нагромаджений капітал, рухатися далі: від початкової до більш стабільної фази розрядки, до зрілої розрядки, а потім до створення надійної безпеки на базі хельсинського процесу, радикального скорочення ядерних і звичайних зброень».

(З Політичної доповіді ЦК КПРС ХХVII з'їзду партії).

Порівняно недавно в середині американських пропагандистів раптом «згадали» давньогрецький міф про викрадення прекрасної Європи, дочки фінікійського царя Агенора. Це, як говорить легенда, зробив волох богів і людей Зевса, ясна: залякати обивателя, який обернувся на бика. У трактуванні «нового викрадення» Європи, вже не царської дочки, а нашого прекрасного континенту, підступний бик зображенням неодмінно з червоною зіркою... Мета цього заокеанського перенакшеної міфа — дочку Валентину і сина Сашка. І тут же — фотографія цієї

«НАШЕ ЖИТЯ»

Люди і роки

ВСЕ, ЧИМ ДУША БАГАТА

Частино спливає у пам'яті Василя Івановича Миколаєвського рідне село Березинка Ружинського району на Житомирщині.

Біжить, було, хлопчина стежкою, а з обох боків котяться на нього зелені жито. То пригинаються, потім випростаються, неначе купаються в прозорому повітрі.

Та часливве дитинство було коротким. Ще й п'ятирік роців не виновнилося хлопчики, як почалася Велика Вітчизняна війна. Вона принесла багато горя людям. Не обминула її Василька. Тяжкою хворобою довго він був прикутий до ліжка, а коли став одужувати, виявився, що хвороба не пройшла безслідно, — вразила зір і слух. Це й не дало йому зможи разом з однолітками навчатися в школі. Тільки в 1969 році закінчив Василь Іванович вчительську школу робітничої молоді для глухих.

На Ровенські УВП В. І. Миколаєвський прийшов у 1968 році робітником, потім був бригадиром, майстром дільниці, а минулого року його призначено старшим майстром.

За добросовісну працю йому неодноразово виносили подяки. Та не тільки за ударну працю поважають

його у колективі. В. І. Миколаєвський чесний, справедливий і чуйний товариш. Ніколи не пройде повз чужу біду, не чекає, щоб його просили, сам завжди готовий відгукнутися, допомогти...

— Всі сусіди поважають сім'ю Миколаєвських, — розповідає перекладач УВП Валентина Іванівна Максимчук. — Ніхто з мешканців будинку не пам'ятає жодного випадку, щоб вони посварилися, чи відмовили комусь із сусідів у допомозі. І дітей своїх Віру і Євгену так виховали. Це мої найкращі сусіди.

Дружину сім'ю зуміли побудувати члени нашого Товариства Василь Іванович і Ольга Антонівна Миколаєвські, хоча доля не раз випробовувала їх на витривалість...

Сталося так, що в 1977 році тяжко захворіла мати Василя Івановича, котра мешкала в селі. Порадивши він з дружиною і вирішив забрати стареньку до себе.

— Радісніше і тепліше жити, коли поруч мати, — каже В. І. Миколаєвський, — порадніша і наставниця, до котрої ми постійно горнемося...

Сталося так, що три роки

тому тяжко захворіла і довго була прикута до ліжка і дочка Віра. Де тільки не лікували дівчинку, куди не зверталися батьки... І, нарешті, старання лікарів і рідних увінчалися успіхом. Ще не зовсім одужала Віра, але вже сама ходить до школи. Василь Іванович і Ольга Антонівна не втрачують надії на повне її одужання.

— Діти — найбільша наща радість, — посміхається, каже В. І. Миколаєвський. — Наша дочка Віра навчається уже в 9 класі. Син Євген успішно закінчив перший курс Ровенського інституту водного господарства. Потім два роки служив у лавах Радянської Армії. Ми радіми, що з нього успішно проходила служба і з нетерпінням чекали його повернення...

Дві подяки від командування військових частин отримали батьки за те, що виховали сина мужнім, чесним і працелюбним. Часто славлисти воїні додому рідним.

Найтепліші слова писав до хворої бабусі. А нещодавно Євген повернувся у рідний дім...

— Прекрасна сім'я у Миколаєвських, — розповідає директор Ровенського УВП

Таїсія ЕРМАКОВА.

У колгоспі ім. Постишева, що у Бердичівському районі на Житомирщині, теслю Анатолія Ананійовича Жичука поважають за сумлінну, ударну працю. Портрет ударника комуністичної праці занесено на Дошку Пощани колгоспу.

Фото І. ТОЛОЧКА.

У братніх товариствах

ГОЛОВА ПЕРВИННОЇ

По дорозі в Пашківці я завітала в редакцію місцевої газети. Заступник редактора Постій Тимофійович Карпіса, довідавши, куди стелиться мені шлях, повідомив, що Іван Олександрович — один з найбільш активних сільських кореспондентів районки, але в останній час пише рідко. З привітань від співробітників газети я й розпочала розмову. Іван Олександрович пояснив причину зниження своєї активності тим, що в бригаді багато роботи. Ось закінчать збирання і обов'язково напишуть замітку про передовиків.

— Уже й матеріал зібрали, — усміхнувшись він.

Про себе І. О. Попко говорив неохоче. Все більше про бригаду, про те, що мало молоді залишається на селі, що все важче доводиться під час важливих сільськогосподарських кампаній. На збирання вроожаю виходити навіть пенсіонери.

Потім він приніс численні почесні грамоти Центрального правління БілТОГ, Білпрофради, обласного і міжрайонного відділів, дирекції, партійної і профспілкової організації племзаводу «Нача».

Дещо пізніше, зустрівшись з бригадиром пашківської бригади Регіною Вацлавівною

Прихач, дізналась, що портрет І. О. Попка неодноразово запослили на радгоспну Дошку Пощани, що він удостоєний двох нагрудних знаків переможця соціалістичного змагання. Регіна Вацлавівна говорила про Івана Олександровича з великою теплотою і повагою.

— Це дуже трудолюбива і обов'язкова людина, — сказала вона на закінчення нашої розмови. — Йому можна доручити будь-яку справу. Перевіряти її виконання немає потреби. А який це умілець! У нас на селі небагато знайдеться робіт, які б не міг виконати він. Все зробить, дайте йому лише час поміркувати.

Регіна Вацлавівна порадила зустрітися з односелянами. Вони, мовляв, ще багато хорошого скажуть про нього, адже знають з дитинства. Ця її порада співпала з моїм робочим планом. Односельці розповіли, що Іван Олександрович відомий в окрузі ще як добрий садовод, до нього часто звертаються з консультаціями мешканці сусідніх сіл.

На моє запитання під час другої зустрічі, звідки в нього такі знання з садоводством, І. О. Попко сказав, що склавши екзамени

за чотири класи, він вирішив вчитися далі. А тут на очі потрапило оголошення про прийом на заочні курси відділена спеціалістів сільського і лісового господарства імені Вільямса в Москві. Він обрав спеціальність — садівництво. Надіслав документи, щоб комусь з ремонтом житла. Якщо його прохання залишилися без уваги він не заспокоювався, звертався до міжрайвідділу. І таки домагався задоволення потреб інвалідів зі слуху. Делегат трьох останніх з'їздів БілТОГ, І. О. Попко добре знає завдання, які стоять перед Товариством і прагне зробити свій внесок у їх розв'язання.

З багатма людьми зустрілася в Пашківцях. І всі вони з теплотою і з глибокою повагою говорили про свого земляка І. О. Попка.

Волосі деяких односельців звучала гордість за нього,

за ту духовну силу, що дала можливість сільському хлопчу здобути знання,

професію, навчитися чітко

говорити, стати корисним людям, здобути їх повагу.

про те, що напередодні прочитав. Так Іван Олександрович став добровільним агітатором в рідній бригаді.

Двічі на рік голова первинної організації Товариства І. О. Попко робить подвірний обхід членів БілТОГ, обов'язково побуває в кожному домі. Хай немає у людей просьб, але саме спілкування, усвідомлення того, що твоє життя, твої проблеми турбують товаришів по Товариству, означає багато. Не раз доводилося Івану Олександровичу вити до керівництва місцевих господарств і голів сільрад, добиватися, щоб комусь привезли палива чи допомогли з ремонтом житла. Якщо його прохання залишилися без уваги він не заспокоювався, звертався до міжрайвідділу. І таки домагався задоволення потреб інвалідів зі слуху.

Делегат трьох останніх з'їздів БілТОГ, І. О. Попко добре знає завдання, які стоять перед Товариством і прагне зробити свій внесок у їх розв'язання.

З багатма людьми зустрілася в Пашківцях. І всі вони з теплотою і з глибокою повагою говорили про свого земляка І. О. Попка.

Волосі деяких односельців звучала гордість за нього,

за ту духовну силу, що дала можливість сільському хлопчу здобути знання,

професію, навчитися чітко

говорити, стати корисним людям, здобути їх повагу.

Світлана ФОКІНА.

м. Мінськ.

Енергійного і неспокійного Бориса Романовича Шапіро добра знають в Кримській області. Він з 1972 року очілює комісію облпрофради по роботі серед нечуючих трудівників. Добрососінє і стараннє ставлення до обов'язків, до праці створило Б. Р. Шапіро авторитет і повагу серед нечуючих.

Як до вірного товариша, порадника і наставника з горем і з радістю іду до Бориса Романовича нечуючі люди. Ідути молоді сім'ї за порадою, літні люди — за допомогою, школярі — за напутним словом. Ідути тому, що знають — він зробить все від нього залежне, аби допомогти, аби зарадити у справі — не пошкодує ні сил, ні часу.

Б. Р. Шапіро — людина дуже цікавої долі. Він ветеран Великої Вітчизняної війни, учасник Сталінградської битви, відмінний учасник тринадцятийма державними нагородами. Колишній учасник Великої Вітчизняної частині гість у школіярів, робітників і службовців. Він ділиться з ними спогадами про ті бурі роки, і пікав розповіді не залишають слухачів байдужими.

Так ідути, летять роки. Уже 75 виповнилося у весні цього року Борису Романовичу. Але літа не владіні над ним. Знову і знову поспішає він, тому що завжди на нього чекають люди, котрим потрібна його допомога. Про таких як Б. Р. Шапіро кажуть, що людина молода не роками, а справами.

З нагоди 75-річчя від дня народження цього відомого Бориса Романовича, бажаємо довгих і щасливих літ життя й успіхів у праці.

Н. СИЛОВА,
Р. ГОНЧАРОВА,
члені комісії Кримської облпрофради.

повністю підтримують зовнішньополітичну лінію XXVII з'їзду КПРС, з'їздів інших братніх партій на зміцнення миру, ліквідацію збройного знищення, створення всеосяжної системи міжнародної безпеки. В їх активі — ініціативи створення в Європі зон, вільних від ядерної і хімічної зброй. Мирні пропозиції Країни Рад, інших країн соціалізму викликали глибокий інтерес в Європі і в усьому світі, виселили нові надії в серця мільйонів людей. Саме їх намагаються заглушити на Західі міфами для обивателя про можливі «викрадення» Європи. Зовсім інший європейський напрям демонструє

один «подаруночок» — найновішу хімічну бінарну зброю.

Відомо, що після закінчення другої світової війни Сполучені Штати Америки і деяких інших союзників по НАТО. Його, на жаль, пік не можна назвати її мирним, ні таким, що вселяє надію. Цей напрям небезпечний, він загрожує Європі справжнім викраденням не тільки її сучасного, а й майбутнього. Свої заміри за океаном прикривають і провокаційним галасом навколо аварії на Чорнобильській АЕС, нагромаджуючи гори брехні щодо радянських і міжнародних ініціатив. Але крім триваючого розміщення американських ядерних ракет у штабах США і НАТО посилено готують Європі ще

представники країн-учасниць НАТО, як офіційно оголошено, в принципі погодилися з аргументацією американського представника в питанні про бінарну зброю.

А втім, верховний головнокомандувач об'єднаними збройними силами НАТО в Європі американський генерал Б. Роджерс вважає, що ніякої згоди європейських союзників і не потрібно, а питання розміщення там бінарної хімічної зброй і наявіт її застосування вправі вирішувати президент США одноособово.

Відразу ж спитаємо: а може і ядерної? Запитання цілком слухне. «Створюється враження, що викрадена

Слово до читача „Вечірка“ у вашому домі

У кожного друкованого видання свої витоки, своя історія і свої пам'ятні дати. Наближається ювілей й у київської «Вечірки» — у наступному році нам виповнюється 60. Неважаючи на важливий вік видання, колектив столичної газети постійно в русі, у творчому пошуку. Процес перебудови в багатьох сферах нашого життя, що розгорнувся після квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС та ХХVІ з'їзду партії, надав цьому пошукові цілеспрямованого, динамічного характеру.

Ми у себе ставимо питання так: ідея перебудови лише тоді можуть ефективно реалізуватись у конкретних справах, коли вони пройдуть через умій серця людей. Разом зі своїми читачами ми маємо намір повести на сторінках газети ділову предметну розмову про те, як швидше і краще перебудувати виробництво, піднести продуктивність праці, прискорити впровадження нової техніки, підвищити якість продукції. Активізуючи свої позиції в цьому напрямі, редакція з нового року запровадила на своїх сторінках ряд нових розділів і рубрик, ведення яких дозволило поглибити проблематику публікацій, а головне — задати той відверто-довірливий тон у діалозі з читачами, який найповніше відповідає характерові вічірнього видання.

Так у «Вечірньому Києві» одержали прописку рубрики «Енергію задумів — в енергію справ», «Київська година», «Курс — науково-технічний прогрес», «Якість нашої роботи», «Кроки прискорення», «Перебудова: думки і справи», «Тижні «ВК» у трудовому колективі», проблеми «Круглі столи з гостями кутами», молодіжний клуб «Орієнтир» та клуб «Ярославна», дискусія з проблем споживання та споживання, тематичні добірки «Літературний четвер», «У саду і на городі», навколо яких вже сформувався свій читач і свій авторський актива.

Постійно піклуючись про підвищення критичного рівня, діловості своїх виступів, газета опублікувала ряд гострих, принципових мате-

НА ГАСТРОЛІ

Республіканський театр міміки і жесту «Райдуга» незабаром виїжджає на гастролі в обласні центри республіки, де покаже дві вистави: «Пригоди Незнайки та його друзів» і «Незвичайний музик-холл». Митці «Райдуги» виступатимуть перед нечуючими глядачами в таких містах:

30 вересня — 6 жовтня в Кіровограді,

7—12 жовтня — Дніпропетровську,

13—19 жовтня — Запоріжжі,

20—26 жовтня — Донецьку,

27—31 жовтня — Ворошиловграді.

Стежте за рекламними афішами обласних Будинків культури УТОГ.

Н. СОЛОВЕЙ,
директор театру «Райдуга».

ОСЕНЬ

А я б хотіл уйти от осени
С ее засильем золотым,
Прикрыться елями
и соснами,
Но медно светятся стволы.
Но резок, точен знак
рябиновый
Средь голых, скошенных
лугов,

И свет густой
ультрамариновый
Течет с осенних облаков.
И блеск, и свет. А сердце
мається.
Не радо краскам золотым...
Что осень...
Молодость кончается...
Ах, кто бы дал живой воды!

Н. НЫРОВ.

Рідко, дуже рідко змінюються чемпіон УТОГ з футболу. Ним майже завжди стає команда м. Києва. І тільки коли-не-коли в справу чемпіонства втручаються команди Запоріжжя або Харкова.

Ось і цього разу особливих змін не сталося. У поєдинці з тернопільським чемпіонатом призері просто помінялися місцями. Шоправда, команда Запоріжжя докладала багато зусиль, щоб стати чемпіоном.

А втім, про все детальніше.

З 29 по 31 серпня в м. Запоріжжі проходив черговий чемпіонат з футболу.

Першу групу (она так іменується в Товаристві) представляли команди Києва, Харкова, Одеси, Черкас, Дніпропетровська, Тернополя, Чернівців, Запоріжжя.

Чемпіон проводився за олімпійською системою з розподілом команд на дві групи. Гостям запоріжці запропонували дві групи:

Завдяки зустрічі команди Харкова та Одеси вирішувалася доля бронзових призерів. Харків'яни зі своїм лідером Медведевим з поставленням завданням справились досить успішно — рахунок 4:0 говорить сам за себе.

Одесити залишилися на четвертому місці. Команда

молоді та перспективна. Але

треба ще багато попрацювати, подбати про належний

психологічний клімат в команді.

В перший день змагань запоріжці без особливих зусиль, але з високою майстерністю їх лідера Дмитрієва, (забив чотири м'ячі) подолали футbolістів Чернівецького облвідділу.

Досить несподівано закінчилася зустріч харків'ян з тернопільцями. Основний час не виявив переможця — нічия 1:1. Олімпійська система «нічніх» не визнає. Пенальті краще виконали харків'яни.

Команда Черкас теж не змогла подолати одеситів, хоч і вела з рахунком 1:0 за 20 хвилин до кінця зустрічі. Одинадцятиметрові — за одеситами, які останні 10 хвилин догравали без воротаря, усунутого суддею з поля.

Остання гра первого дня — Київ-Дніпропетровськ — закінчилась з явно перевагою киян. Всі три м'ячі забив їх лідер О. Загребельний.

Уже перша зустріч команд Черкас і Чернівців наступного дня мала визначити невдаху. Програш враз вирішував питання про останні два місця в турнірній таблиці. Обидві команди перші ігри програли. Зустріч була принциповою, але закінчилася знову пробиттям одинадцятиметрових, бо основний час дав нічию — 3:3. Воротар черкаців Штурхаль виявився на висоті. Черкаси залишилися в першій групі.

Другий день змагань мав дати фіналістів першості. Кияни досить вправно, знову ж таки без особливих зусиль, перемогли команду Харківського облвідділу. М'ячі забили Костенко, Загребельний та Кираш.

Команда Запорізького облвідділу подолала одеситів з рахунком 4:1, два

заливають помідори. Зверху кладуть чисту тканину, кружок, на нього гніт. Помідори, засолені у склянки банках, закривають капроновими кришками.

Баклажани для соління миють, відрізають плодоніжки, потім ножем роблять наскрізний розріз плодів, вкладають їх 20 хвилин у солоній воді (две столові ложки солі на один літр води) до м'якості. Потім плоди викидають на чисту дошку, поставлеють з нахилом (щоб стекала вода) й охолоджують на повітрі. У посуд на

ЗМІНА ЧЕМПІОНА

нотатки з республіканських змагань з футболу

м'ячі забив знову Дмитрієв. зіграв киянин Бабій. Другий гол він забив головою з по-дачі Лагутугою кутового. Згодом він же забив і третій гол. При рахунку 3:1 кияни, мабуть, вирішили для себе гру.

Такий чином за два дні змагання виявлено дві команди, які залишають першу групу. Ними стали команди Тернополя та Чернівців.

В останній день змагання виборювались всі перші три місця.

В зустрічі команд Харкова та Одеси вирішувалася доля бронзових призерів. Харків'яни зі своїм лідером Медведевим з поставленням завданням справились досить успішно — рахунок 4:0 говорить сам за себе.

Одесити залишилися на четвертому місці. Команда

молоді та перспективна. Але

треба ще багато попрацювати, подбати про належний

психологічний клімат в

команді.

Звичайно, центральною

зустріччю останнього дня змагань була гра між команда

ми Києва та Запоріжжя, де вирішувалось питання про чемпіона УТОГ з футболу 1986 року.

В обох командах є свої

лідери. В команді киян кращим бомбардиром був Загребельний, який забив чотири м'ячі з восьми, в зано-

ріжців Дмитрієв — 6 м'ячів з восьми, забитих командою.

Лідери команд цього разу зіграли по-різному. Не про-

йшло і п'ять хвилин як рахунок став на користь запоріжців — гол забив все той же Дмитрієв. Киян це ані-

сільки не приголомшило. Вони спокійно розпочали гру з центру поля і скоро

засиллями Костенка зірвіали рахунок. В команді добре зіграли Костенко, Лагута, Адаменко. Дещо скована

по грав Загребельний, якого

захист опікав особливо, ін-

коли навіть недозволеними

прийомами. В цей час добре

відповідаємо можливостям команд.

В Запоріжжі чемпіон набрав 6 очок, три команди по 4 очка (Київ, Харків, Черкаси), дві (Одеса і Дніпропетровськ) по 2 очка. Місця розподілились за олімпійською системою — одесити на четвертому, черкаси на п'ятому, а дніпропетровці на шостому. А тернопільці взагалі не грали з командою Чернівців — їх доля вирішилась уже на другий день змагання.

Веду це до того, щоб команди зустрічались за крутою системою з розподілом на групи. В наступному турі провести стикові зустрічі і виявити чемпіона та призерів, а також тих, хто залишиє першу групу. Ця формула змагань більш об'єктивна, хоч фінансових витрат буде трохи більше. Але іншого виходу не єснє. В робочі дні змагання не проводяться. Вихідні треба використати для проведення змагання з футболу більш ефективніше.

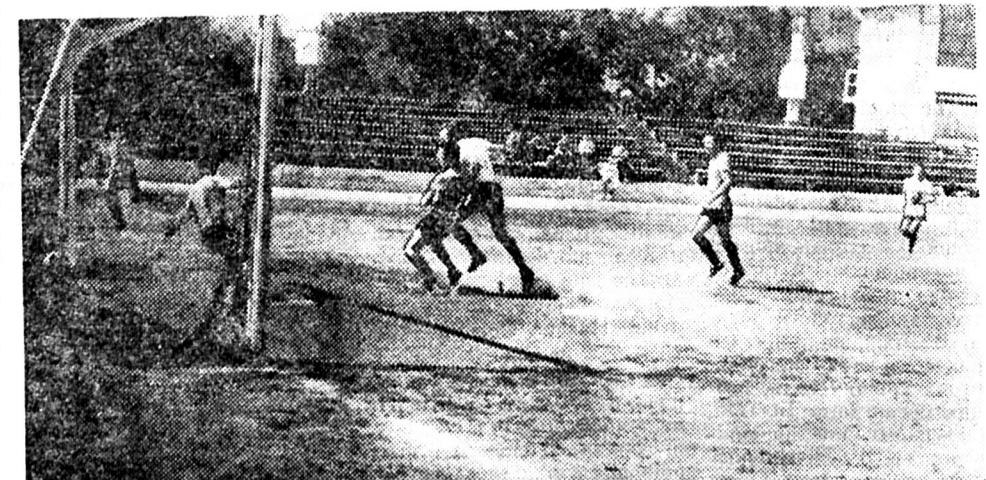
Є інший варіант. Скажімо, розподіл областей на групи. У фіналі зустрічаються тільки переможці груп. Правда, фінансові витрати і тут будуть значно більшими.

І ще хвилює одне питання. Це — суддівство. На мій погляд до цієї справи треба більше залучати глухих спортсменів. На Україні є багато в минулому хороших футbolістів, то чому б саме їх не залучити до суддівства? Звичайно, їх треба підготувати.

Участь в суддівстві глухих співзвучна з питанням реабілітації. До цього часу лише один суддя з глухих залучається до проведення змагань. Гадаю, що питання про участь глухих в суддівстві першості УТОГ з футболу варто уважи спортивної та відділу реабілітації.

Г. КУЗУБ.

м. Запоріжжя.

Черговий гол у ворота харків'ян.

Фото автора.

Поради домогосподаркам

ЯК СОЛИТИ ОВОЧІ В ДОМАШНІХ УМОВАХ

Помідори для соління відбирають трохи недозрілі, не пошкоджені і майже одного розміру. Їх добре миють у проточній воді і просушують. На дно посуду кладуть

листя волоссяного горіха, виніні і смородини. Потім укладають помідори шарами. На 10 літрів води беруть

две склянки солі, чайну ложку гіркого перцю і 15 лаврових листків. Для «гостроти» плодів можна додати 100 грамів гірчиці в порошку. Всю суміш солі добре перекип'ятити і після того як вода

на прохолоне і відстоїться, заливають помідори. Зверху

кладуть часник, лавровий лист і плоди укладають у посуд, заливають кип'яченим і охолодженим розсолом (70 грамів солі на один літр води), накривають чистою тканиною, кладуть кружок і гніт, і виносять на тираніні. Після цього ставлять у холодне приміщення.

Для вживання в їжу плоди нарізають шматочками і заправляють олією.

Кавуни для соління краще брати невеликі, навіть недозрілі. Їх наколюють на кількох місцях на глибину 2—3

сантиметри і укладають в промиту і ошпарену кип'ячкою бочку і заливають розсолом (на 10 літрів холоної води беруть 250 грамів солі і чотири склянки цукру). Бочку накривають чистою тканиною, кладуть кружок і зверху гніт. Через 2—3 дні бочку виносять у холодне приміщення.

М. ПРИХОДЬКО, кандидат біологічних наук.

Р